Ngân Điêu Nữ

Contents

Ngân Điêu Nữ **1**
1. Chương 1-1: Lời Tựa 1
2. Chương 1-2 2
3. Chương 1-3: (tiếp) 5
4. Chương 1-4: (cuối) 7
5. Chương 2-1 10
6. Chương 2-2: (tiếp) 13
7. Chương 2-3: (cuối) 15
8. Chương 3 18
9. Chương 3-2: (hết) 22

Ngân Điêu Nữ

Giới thiệu
Thể loại: Cổ đạiConverter: ngocquynh520Editor: meoancamam Số chương: 10 chươngBởi vì làm giàu mà buôn bán, chí

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ngan-dieu-nu

1. Chương 1-1: Lời Tựa

Nhà họ Hoa của Hoa Nhi có thành viên mới.

Tiểu đáng ghét có một em gái… A! Không biết Tiểu đáng ghét là ai sao, Tiểu đáng ghét là anh trai Hoa, là cháu cưng của dì Hoa, tim gan của ba Hoa và là bảo bối của mẹ Hoa, mọi người đã hiểu rõ chưa?

Sau ba năm Tiểu đáng ghét một mình lớn lên, rốt cuộc cũng có một "Người đủ sức" xuất hiện chống lại bé - Tiểu đáng yêu.

Cũng không phải Hoa Nhi làm cô bất công, mà em họ thật sự rất đáng yêu, khuôn mặt nho nhỏ, cái mũi cái miệng be bé, dáng vẻ siêu cấp xinh xắn, thật sự hội tụ đủ sự dễ thương, đương nhiên nhũ danh liền đặt là tiểu đáng yêu rồi.

Nhớ ngày đó vốn không phải từ đầu tiểu đáng ghét đã được gọi là tiểu đáng ghét, ai bảo bé luôn vào lúc Hoa Nhi phải hoàn thành bản thảo mà khóc nháo, khiến người khác không thể chuyên tâm, tức giận liền gọi bé là tiểu đáng ghét.

Hiện giờ Hoa Nhi không ở cùng người nhà nên em họ náo loạn như thế nào cũng sẽ không đến chỗ Hoa Nhi, so sánh thì đương nhiên sẽ được yêu thương lâu hơn.

Đối với em gái đã mong chờ từ lâu này, Tiểu chán ghét vô cùng yêu thích, luôn muốn tranh cho bé bú sữa bình. Nhìn thấy hình ảnh bé trai cầm bình sữa mạnh mẽ đưa đến gương mặt đã mang nét sợ hãi của tiểu đáng yêu thật sự dọa sợ một đám người lớn, chỉ thể thay nhau quan sát bé, miễn cho bé nhiệt tình quá mà không cẩn thận bị thương tiểu bảo bối.

Hiện giờ bé cực kỳ muốn củng cố danh làm anh trai này. Bạn gọi bé tiểu chán ghét, bé hoàn toàn không thèm để ý tới bạn, hơn nữa còn có thể tức giận sửa lại cho bạn rằng bé là ca ca, bạn đừng gọi bậy. (Lời tác giả: Tôi hôn mê rồi.)

Trình độ chạy trốn của đứa bé này cũng thuộc hạng nhất, bé đã liên tục làm hỏng hai chiếc điều khiển từ xa DVD của Hoa Nhi, Hoa Nhi tức giận đến nỗi tóm lấy bé mắng to một trận, thế nhưng bé còn ôm lỗ tai nói bé không biết đang nói gì cả, còn giả vờ bản thân thực sự ngây ngô hỏi điều khiển từ xa gì cơ? Mẹ nó, trực tiếp bắt lại đánh đòn.

Rốt cuộc bé cũng thực sự không chống đỡ được thiết chưởng của Hoa Nhi, khóc đến nước mắt nước mũi tùm lum, nói bé nguyện ý cầm điều khiển từ xa nhà bé đến bồi thường. Hoa Nhi thấy chuyện không thích hợp để từ chối, bé còn nói ba bé có nhiều tiền có thể bồi thường một cái khác.

Thực sự từ khi có Tam Quốc Vô Song, Hoa Nhi đã sớm bắt đầu luyện chơi. Tiểu chán ghét sẽ ở bên cạnh chơi cùng, thực ra bé chỉ cầm đung đưa thôi chứ không tham gia trò chơi, bé thấy hình ảnh liền vui vẻ, còn tưởng Sở Hướng Vô Địch Hoa Nhi là bé nữa.

Khi Hoa Nhi chơi chán rồi, muốn đi nghỉ thì bé sẽ bắt đầu phản đối tắt trò chơi.

Bé sẽ khóc lóc đi tìm kiếm ngoại lực giúp đỡ, "Mẹ ơi! Chị ấy tắt trò chơi điện tử của con."

Hoa Nhi hung dữ, "Mày còn không phải chỉ nghịch thôi!"

Tiểu chán ghét vừa khóc vừa la còn nhảy "Em có, em có chơi!"

Hoa Nhi càng hung dữ, "Mày sẽ không chơi đâu!"

Tiểu chán ghét khóc đến thê thảm "Em có, em có mà."

"Mày sẽ phải làm đội trưởng, chị không muốn chơi, còn chơi được đâu?"

"Nhưng em muốn chơi! Chị giúp em mở đi, em không mở được."

"Mày nói mày không mở được, chứng tỏ mày đã không chơi."

Lúc này chỉ thấy một đứa bé ba tuổi khóc mếu máo ngoe nguẩy, nước mắt tuôn như sông Hoàng Hà, vô cùng buồn cười nhưng cũng thực sự đáng yêu.

Mãi cho đến khi mẹ Hoa mắng Hoa Nhi một trận, lại lấy GAMEBOY cho bé ấn loạn thì bé mới buông tha trò Tam Quốc Vô Song, cũng ngừng khóc.

Thực sự không hiểu nổi trẻ con, rõ ràng không chơi nhưng sao lại phải ầm ĩ một trận như vậy?

May mắn tiểu đáng yêu chỉ biết uống sữa rồi đi ngủ, tuyệt đối không giống cô nhà bé luôn bị mẹ mắng.

2. Chương 1-2

Editor: Mèo (meoancamam)

Đường sông ở trấn Hợp Hoan đông như mắc cửi, nhiều nhà sống trên sông, cũng nhiều nhà có sân nhỏ, trước cửa là phố xá, sau ngõ lại là cảnh sông đối lập.

Không chỉ mỗi đường phố náo nhiệt đông đúc, đến sông Trúc Diệp Thanh cũng náo nhiệt không kém.

Có đại thẩm giặt quần áo rửa rau trên mỏm đá bên sông, có đại thúc ngồi trên mỏm đá uống trà nói chuyện. Chạy trên sông là những con thuyền chở rơm rạ, lương thực, rau dưa và trái cây đang lớn tiếng rao hàng, cũng có bọn nha hoàn mở cửa sổ mang giỏ trúc đến mua hàng.

Ở trấn Hợp Hoan, mặc kệ có ở ngoài phố hay trong ngõ hẻm thì đều náo nhiệt bận rộn giống nhau, bảng hiệu quán xá không chỉ được treo phía trước, đến cả cửa sau cũng phải treo lên một biển hiệu.

Một con thuyền lớn xa hoa chạy trên sông Trúc Diệp Thanh làm mấy thuyền nhỏ xung quanh phải né sang bên cạnh, cũng dẫn tới không ít tiếng oán giận.

Nhưng cũng có không ít người tò mò nhìn thuyền, chụm đầu ghé tai có cùng nỗi nghi hoặc

"Thuyền đẹp thật, dám chắn phải tốn không ít bạc để làm ra."

"Là ai đến nhỉ? Khí thế như vậy?"

Trong khi mọi người đang tò mò nói nhỏ thì thuyền lớn đã thả ván xuống.

"Ơ? Đó không phải bến nhà họ Vương sao?"

"Ta biết rồi! Nhất định là người nhà họ Vương phát đạt, không quên trở về thăm tặng hương thân đây. Nhìn con thuyền này đã thấy khí phách rồi!"

Nhà họ Vương này phát đạt từ cách xây phòng giống vùng sông nước, chỉ hai mươi mấy năm đã chuyển về kinh thành, có năng lực tự mình chế tạo tàu, thuyền lớn đang đậu ở chỗ này là đại biểu cho việc người nhà họ Vương đã áo gấm trở về sao?

Cả một khu chợ, dường như mỗi nhà đều có thể nối lại được chút quan hệ thân thiết, mọi người vừa thấy người nhà họ Vương khí thế trở về như vậy liền bắt đầu tính toán xem bản thân nên xưng hô thế nào với lão thái gia nhà họ Vương.

Ai ai cũng gần như nín thở ngưng thần nhìn lên boong thuyền, muốn biết rốt cuộc là ai sẽ đi xuống?

Một đoàn áo giáp sắt thần tốc cuồn cuộn đi xuống boong thuyền, một tiếng động thôi đã đi sâu vào con đường nhỏ bị cỏ hoang che phủ để vào nhà họ Vương, nhanh đến nỗi không ai có thể thấy rõ ràng rốt cuộc đó là cái gì.

Tiếp đó chỉ trong một cái nháy mắt, một nam tử áo trắng lùi ra từ khoang thuyền, mọi người vẫn còn chưa thấy rõ dáng vẻ của hắn thì đã chú ý thấy hai tay hắn đang lôi kéo thứ gì đó.

Hắn lại lùi lại một bước, mọi người "a" một tiếng, thì ra hắn đang lôi ra một chiếc ghế có phần kỳ quái, ngồi trên đó là một người nam nhân đang ôm ngực, xem ra đang rất tức giận, tuy vậy vẫn không hề tổn hại đến vẻ tuấn tú khiến mắt người sáng lên của hắn.

"Được rồi, cuối cùng đã đến nơi. Nhìn nơi này đi, là địa phương rất tốt, huynh cũng không cần oán giận làm gì chứ."

Phong Diệc Nhiên cười tít mắt nói xong, giơ tay quơ quơ, còn an ủi biểu ca có tâm trạng rõ ràng không được tốt lắm.

Nói bà con xa không bằng láng giềng gần, dù sao cũng là khách tha hương mới đến, đương nhiên phải chào hỏi cùng bà con cô bác, nếu cứ tiếp tục im lặng bày ra gương mặt như người chết, đến chó còn ghét, ai còn muốn cho hắn gương mặt hòa nhã?

Nhưng mà nói đi nói lại, Phong Diệc Nhiên đã không ngã gãy chân, còn không chịu nỗi khổ của việc say tàu, đương nhiên khi rời thuyền có thể khỏe mạnh nhanh nhẹn, vui vẻ như chim nhỏ rồi.

Trình Mặc hừ mạnh một tiếng, bởi vì say tàu mà đầu óc vẫn còn quay cuồng khiến sắc mặt hắn có phần trắng xanh, nhưng tức giận thì vẫn hung hãn mười phần.

"Không cần gì phải tức giận? Gặp quỷ, đây thì tính gì là địa phương nhỏ, nơi nơi đều là người."

Hắn nhìn người xung quanh một chút, trên thuyền nhỏ, trên mỏm đá, ngồi chổm hổm trên thềm đá, còn có trong cửa sổ, đông nghịt nơi nơi đều là người.

Mệt cho tên vô lại Vương Lão Thực kia lại dám vỗ ngực bảo đảm với hắn, nói quê nhà ông ta vô cùng hoang vắng, đến chim cũng không thèm đến xây tổ.

Bây giờ lại có nhiều người thấy dáng vẻ xấu xí của hắn như vậy, thật sự không thể chịu nổi.

Nếu như hắn muốn đến chỗ này để người nhìn ngắm, còn dùng được thành ngữ trốn đến nơi "thâm sơn cùng cốc" sao?

Thấy vẻ mặt tức giận đến co giật của hắn, thân là biểu đệ kiêm bạn tốt của Trình Mặc, đương nhiên Phong Diệc Nhiên biết rõ trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì.

"Ta hiểu tâm trạng của huynh, nhưng nghĩ đến phần tốt thì bọn họ đâu biết huynh là ai, cái mặt này ném ra cũng không tính là lớn lắm."

Mà hắn vội vàng rời khỏi kinh thành như vậy, cũng là vì thoát khỏi hai tên ái mộ vướng víu.

Trong đó có một người vừa vặn là người không ra gì, muội muội cùng cha khác mẹ siêu cấp khiến người ghét —— Phong Đình.

Mà tên ái mộ còn lại, trình độ làm lòng người buồn bực lại càng cao hơn.

"Hiểu rõ tâm trạng của ta? Ta nghĩ muốn như vậy rất khó đấy. Dù sao đệ luôn luôn không hiểu được thực sự mất mặt là như thế nào, hiểu được chữ mất mặt biểu thị cái gì."

Hắn là tiểu vương gia uy phong nhất cả kinh thành, là người cực kỳ có khí thế, thế nhưng lại ngã gãy chân như người bình thường, nếu điều này truyền ra thì hắn còn muốn gặp người sao?

Phong Diệc Nhiên cười hắc hắc, nhỏ giọng nói "Huynh cần phải xiên xỏ ta da mặt dày như vậy sao? Huynh để ý như vậy làm chi, dù gì cũng chỉ là ngã gãy chân thôi, có cái gì mất mặt đâu?"

Trình Mặc lại khẽ hừ "Còn không mau đẩy ta vào, nếu còn ở lại lâu một chút thì ta cũng muốn thu tiền bọn họ nhìn mình rồi."

Ngã gãy chân đương nhiên không có gì đáng ngại, vấn đề chính là hắn bị ngã gãy chân như thế nào!

"Được rồi!" Phong Diệc Nhiên vừa đẩy vừa nói: "Nhưng rốt cuộc huynh làm gì mà lại bị như vậy? Nói chung sẽ không phải vừa thức dậy thì chân liền bị chặt chứ?"

Rốt cuộc Trình Mặc ngã gãy chân như thế nào, đến bây giờ hắn vẫn không rõ được, biểu đệ số khổ là hắn cũng thật không tốt nha.

"Đưa ta ra khỏi thành, nhanh lên."

Chỉ nói một câu như vậy, hắn cùng Trình Mặc liền đến trấn Hợp Hoan này để dưỡng thương, lại còn không thể hỏi rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, thật sự quá không công bằng rồi.

"Nếu ta muốn phơi bày mọi chuyện dưới ánh mặt trời, để mọi người đều biết thì ta nhất định sẽ nói cho đệ đầu tiên." Trình Mặc quyết đoán từ chối.

Hắn đã quyết định sẽ ôm bí mật này đến khi vào quan tài rồi, người nào cũng đừng mong chờ hỏi được nguyên do vì sao từ miệng hắn.

"Huyền bí như vậy, chẳng lẽ là do ma quỷ gì đó sao?" Hắn trông giống như mấy kẻ nhiều chuyện thích ăn nói huyên thuyên hay sao? Thế nhưng lại nói xấu hắn như vậy?

Hắn lầm bầm oán giận, nhưng hai tai Trình Mặc giả vờ như không nghe thấy.

3. Chương 1-3: (tiếp)

Phong Diệc Nhiên giúp chế tạo một chiếc xe đặc biệt, có bốn bánh xe nhỏ cùng một ghế dựa, vững vàng đưa hắn thẳng đến cửa sau nhà Vương Lão Thực.

Trình Mặc nhìn xung quanh một chút, mày hơi nhăn lại, gọi thấp một tiếng: "Này! Hòa thượng kia đã chạy đi đâu rồi?"

"Tiểu tử kia chân không bị đứt, đã sớm rời thuyền rồi, yên tâm đi, bây giờ liền chạy về ấy mà."

Trình Mặc nở nụ cười nhưng trông mắt không có chút ý cười nào: "Đệ nói gì thì nói, nhất định phải ăn nói xát muối như vậy sao?"

Phong Diệc Nhiên lập tức kêu to oan uổng "Huynh đây là gãy chân rồi tim cũng nhỏ theo đấy."

Hắn làm gì có ý cười nhạo, chỉ là trời sinh đã như vậy, nói đi nói lại liền như thế, hắn cũng không phải không biết còn so đo như vậy!

Trình Mặc lại vẫn giữ dáng vẻ không phân rõ phải trái, "Đệ đừng lải nhải nữa, để ta cũng cho đệ thử tư vị bị thế này nữa nhé."

Nhìn Phong Diệc Nhiên lại có biểu tình không cho là đúng, rõ ràng là dáng vẻ không tin.

Hắn lại nói: "Hoài nghỉ hả? Đệ sợ ta không có bản lãnh này sao?"

"Ài! Đầu năm nay người tốt thật khó làm mà, thôi, đệ ngậm miệng cho lành."

Hắn đương nhiên sẽ không hoài nghi bản lĩnh của Trình Mặc, nếu không có năng lực thì sao có thể là người tin cậy bên cạnh hoàng thượng chứ.

Nếu huynh ấy không có một bụng đầy suy nghĩ xấu, đầu toàn chủ ý đáng sợ thì sao được hoàng thượng coi là mưu sĩ bên người chứ?

"Ngoan." Nhìn gương mặt như ăn phải mướp đắng của Phong Diệc Nhiên, rốt cuộc Trình Mặc cũng cảm thấy tâm tình có chút thoải mái.

Không còn cách nào nữa, hắn là người luôn không chịu được việc không có gì để làm.

Tất cả mọi người đều biết, chỉ có nhàm chán mới giết được hắn.

Ba ngày nay đều sinh hoạt trên thuyền, say tàu cùng buồn chán gộp lại suýt chút nữa giết hắn luôn rôi, mà cách giải trí duy nhất là bắt nạt Phong Diệc Nhiên.

Đang lúc Trình Mặc và Phong Diệc Nhiên liên tục đấu nhau thì một cánh cửa ở ngôi nhà nhỏ bên cạnh bị đẩy ra, một thiếu nữ trong tay cầm chậu đồng, cũng không thèm nhìn mà hất nước một phát ra ngoài.

Phong Diệc Nhiên chân tay nhanh nhẹn nên lập tức nhảy ra, chỉ khổ mỗi Trình Mặc đang ngồi xe lăn, lùi tiến không được.

Tí tách, tí rách, từng giọt nước trên thân người chật vật của hắn chảy xuống đất, miệng sụ xuống, khí thế nguy hiểm nháy mắt ngưng tụ quanh thân hắn, cảm giác giống như có một màu khói đen bao phủ xung quanh.

"Phong, Diệc, Nhiên!"

Tên hỗn trướng này thế nhưng chỉ lo bản thân mà tránh đi, mặc kệ luôn hắn trong tình huống cấp bách không thèm giúp đỡ?

Trình Mặc vừa nghĩ đã biết là tên kia cố ý, mượn dịp báo thù.

Thiếu nữ vừa hắt nước kia đang định thuận tay đóng cửa sổ thì đột nhiên nghe thấy một tiếng rống to, thiếu chút nữa bị dọa đến đánh rơi chậu đồng trên tay.

Nàng vừa ngoái đầu liền thấy, a một tiếng liền quay đầu nói vào trong phòng: "Không tốt rồi, muội hắt phải người ta rồi!"

Vừa nghe Trình Mặc rống lên như muốn giết người thì sung sướng khi đã báo thù được của Phong Diệc Nhiên lập tức biến mất.

Hắn vội vã nói: "Huynh mắng sai người rồi! Nào, người gây họa kia, đệ giúp huynh dạy dỗ nàng!"

Trình Mặc vén sợ tóc ẩm ướt dính trên mặt ra nói "Đệ chết chắc rồi."

Không sai, nha đầu kia đúng là đáng giận, nhưng Phong Diệc Nhiên rõ ràng có thể kéo cả người cả xe đi mà không ra tay, là tội càng thêm tội, càng đáng giận hơn!

Thấy vẻ mặt không tốt của Trình Mặc, Phong Diệc Nhiên vội vàng chữa cháy, hai tay xoa xoa, ngẩng đầu mắng người: "Này! Người đâu mắt mù hay sao, không phát hiện có người à?"

"Ngươi mắng ta?!" Triệu Lập Đông tròn mắt, vẻ mặt vô tội kinh ngạc lập tức thay đổi thành dáng vẻ không cam lòng bị mắng "Người làm gì mà mắng chửi người ta?"

"Không chửi mắng thì làm gì? Ngươi không nhìn thấy ngươi làm ra chuyện tốt gì sao?" Hắn chỉ tay về hướng Trình Mặc, "Thấy không hả, nhanh nhanh lăn xuống mà bồi tội đi."

Trình Mặc cũng ngẩng đầu nhìn lên. Tuy nói phân nửa cơn tức của hắn là do Phong Diệc Nhiên khoanh tay đứng nhìn nhưng đối với cái người không chịu dùng mắt nhìn, không biết xử sự nơi ngoài đường mà tát nước tùm lum cũng tức giận.

Đó là một tiểu cô nương tầm 15, 16 tuổi, mắt to tròn trông vô cùng đáng yêu xinh xắn, tuy nhiên dung nhan xinh đẹp dường như chưa thoát được nét trẻ con.

"Vì cái gì mà ta phải lăn xuống bồi tội?" Tuy Triệu Lập Đông hiểu được bản thân không đúng nhưng đối phương lại được lý, dùng thái độ hung hãn không buông tha khiến nàng không muốn bản thân bị yếu thế.

"Nói thừa, đã làm sai chẳng lẽ lại không giải thích nhận lỗi sao?" Vì để cho Trình Mặc nguôi giận, dù cho phải lớn bắt nạt bé thì Phong Diệc Nhiên hắn cũng sẽ làm.

"Vấn đề là ta cũng không làm gì sai." Triệu Lập Đông nhìn Trình Mặc cả người dính nước, vẫn mạnh miệng nói.

Nàng lại không chịu nhận sai, còn có thái độ không chịu giải thích khiến cho Trình Mặc cảm thấy nếu bản thân còn yên lặng nữa thì liền là kẻ yếu đuối rồi.

"Ngươi không phân tốt xấu liền tát nước ra đường, còn gây hại cho người khác, lại còn đúng lý hợp tình nói ngươi không sai?"

"Ta đương nhiên không sai!" Triệu Lập Đông nói: "Mỗi ngày ta đều hắt nước ra ngoài, đã hắt được mười mấy năm rồi, chưa từng có ai xuất hiện để ta hắt vào. Thế nhưng lại xuất hiện hai người các ngươi không có mắt tự mình xông vào, ta đâu còn cách nào khác."

"Cái gì?!" Trình Mặc nhướn mày, dáng vẻ bị chọc cho tức giận "Nói như vậy là chúng ta xứng đáng bị ướt hả!"

"Ta chưa nói, nhưng chính người cho rằng như vậy cũng được." Nàng chu môi, vẻ mặt hắn xứng đáng dính xui xẻo còn nàng thì vô cùng oan ức.

"Tại sao lại còn có người như thế?" Phong Diệc Nhiên phụ họa, "Hắt người ta dính đầy nước, không nhận lỗi còn dám chế giễu người ta."

"Ta đã nói rồi, là chính các ngươi tự chạy đến đây để ta hắt nước vào, còn làm ta giật mình nữa!" Triệu Lập Đông xoa ngực, dáng vẻ kinh hãi chưa hoàn hồn, giống như nàng mới đứng là người bị hại.

"Nói như vậy thì do chúng ta khiến ngươi giật mình, là chúng ta không đúng nên không thể nói lý?" Trình Mặc thở hổn hển trừng mắt nhìn nàng.

Nha đầu đáng ghét kia, thế nhưng dám lật ngược phải trái, được tiện nghi còn khoe mẽ!

"Ngươi cũng đâu tính là người được lớn tiếng, nhất định là người xấu, một đám thích mắng chửi người." Nói nàng mắt mù, quả thực là bắt nạt người ta!"

Phong Diệc Nhiên ủy khuất nói: “Lại do ta?”

“Đông Đông, sáng sớm lại cãi nhau với ai à?”

Một giọng nói mềm mại vang lên, ngọt như mật, mềm như bông, xuyên qua tai khiến cho người khác cảm giác cả người đều thoải mái bồng bềnh.

Phong Diệc Nhiên mở to hai mắt, mắt nhìn chằm chằm không rời bóng dáng xinh đẹp đang đến bên cửa sổ vén rèm.

Đó là một mỹ nhân mảnh mai, xinh đẹp như được tạc lên từ tượng tiên nữ, lông mày đen như dáng núi xa xa, đôi mắt đẹp hơi buồn, làn da mịn màng non mềm phiếm hồng.

Nàng, xinh đẹp không chút bụi trần, đẹp đến nỗi khiến người khác phải nín lặng.

“Không có đâu, không cãi nhau với ai cả, chỉ là hai người qua đường xa lạ xấu tính thôi.” Triệu Lập Đông vội vàng đẩy nàng, sốt ruột nói: “Mau vào đi! Ngươi (*) cứ chạy đến như vậy, nếu để cho cha mẹ biết thì ngươi liền thảm rồi.”

(*) đáng nhẽ ở đây phải dùng từ “tỷ” nhưng vì giữ tính chất ngạc nhiên cũng như đúng cốt truyện nên mình sẽ dùng tạm từ “ngươi” nhé.

“Đừng thúc giục ta như vậy chứ!” Nàng khẽ cười một tiếng “Cũng phải để ta đóng cửa sổ vào chứ.”

Nàng vươn bàn tay mềm mại nhỏ nhắn ra, chậm rãi kéo hai cánh cửa vào, còn không quên nở một nụ cười nhẹ với hai người nam nhân đang ngây ra như phỗng dưới tầng.

Nhẹ nhàng cười, đến khuynh quốc khuynh thành!

Phong Diệc Nhiên như bừng tỉnh giấc mộng “Tốt, rất tốt! Trời ơi, không nghĩ tới ở cái nơi này còn có đến đại mỹ nữ thế này, thật sự là ngọa hổ tàng long không thể khinh thường mà.”

“Đủ chưa, đừng ở chỗ này mà dùng thành ngữ loạn xạ nữa.” Trình Mặc không kiên nhẫn nói: “Nhanh đưa ta vào nhà đã chuẩn bị đi, kêu người mang hành lý xuống nữa, đệ cho rằng cả người ướt nhẹp vô cùng thoải mái hả?”

Thấy mỹ nhân liền thất thần, rất giống sắc quỷ chưa từng nhìn thấy mỹ nữ, ít nhất cũng phải ung dung thản nhiên như hắn chứ! Người này thực sự là biểu đệ của hắn sao?

Thật sự khiến người khác hoài nghi mà.

Phong Diệc Nhiên vẻ mặt vẫn say mê nói: “Nhưng…Thật sự rất đẹp mà.”

“Ta không phải không có mắt!” Từng giọt nước trên người Trình Mặc nhỏ xuống “Nhưng mà lần này lại phiền toái rồi.”

4. Chương 1-4: (cuối)

Mỹ nữ vừa xuất hiện, bánh bao ồn ào lập tức bị hắn vứt sang một bên.

Nhưng dường như tiên nữ và bánh bao là tỷ muội thì phải, có cách nào tốt để có thể hắn xử lý được sự bất công của muội muội bánh bao, đồng thời theo đuổi tỷ tỷ tiên nữ được đây?

Cái này nên suy nghĩ thật tốt.

Triệu gia ở trấn Hợp Hoan là buôn bán trà.

Chỉ cần có chút quan hệ với quán trà, bọn họ đều có bán.

Lá trà, trà cụ, trà thư, thậm chí nước pha trà, từ cao cấp nhất đến bình thường nhất đều có.

Khác với những nhà khác chính là tất cả mặt hàng này đều do hai phu thê Triệu gia đi khắp nam bắc, tự mình chuyên chở về cho nên hai phu thê quanh năm suốt tháng thì hơn nửa năm là không ở nhà.

"Hai người các con ngoan ngoãn để ý cửa hàng cho ta, không được gây sự."

Đã sắp xuất môn nhưng Triệu Đức Trợ vẫn không ngừng dặn dò cẩn thận, tuy biết rõ làm vậy không khác gì gió thổi qua tai nhưng ông vẫn muốn nhắc nhở một hồi.

"Phụ thân, hằng năm người đều nói vậy, một năm đó chúng ta không quản lý cửa hàng rất tốt hay sao?" Triệu Lập Đông tươi cười nói: "Người và nương cứ việc yên tâm, chúng con không có việc gì đâu."

Triệu Đức Trợ hoài nghi nhìn con gái, "Chính là con bảo ta yên tâm mới khiến ta cảm thấy đau đầu ấy."

Lý Yến Y cười nói: "Cha đứa nhỏ, tại sao ông càng già càng lải nhải vậy? Con đều lớn cả rồi, còn không phân biệt được nặng nhẹ hay sao?"

"Đúng vậy! Phụ mẫu yên tâm, toàn bộ đã có con, tuyệt đối sẽ không xảy ra sai lầm."

Nàng vỗ vỗ ngực, vừa hừ một tiếng vừa nhấc nhân dùng lặc đá vào đùi Triệu Xuân.

"À ừ, đau đấy!" Triệu Xuân để xuống bức tranh thêu, thở nhẹ một tiếng: "Đông Đông, muội đá ta đau lắm đấy."

Triệu Lập Đông trợn mắt, vẻ mặt hết cách, "Mau nói để phụ mẫu an tâm xuất môn, trong nhà lớn nhỏ sẽ không có chuyện gì."

"Ừ, phụ mẫu, hai người yên tâm đi đi, toàn bộ đã có con cùng Đông Đông chăm sóc, tuyệt đối không thành vấn đề."

Triệu Đức Trợ than một tiếng: "Yên tâm? Bộ dáng này của con khiến ta yên tâm thế nào?"

Rõ ràng là nhi tử mà lớn lại lại giống nữ nhân, nói chuyện cũng giống nữ nhâ, đến sở thích cũng giống nữ nhân.

Ông nhịn xuống xúc động muốn khóc, vỗ vỗ vai Triệu Xuân, "Nhi tử này, con cũng không thể chịu thua kém nào, hương khói nhà ta chính là nhờ con đấy."

"Phụ thân, người lại thế rồi, không thể không đặt áp lực cho người ta chứ!" Triệu Xuân dẫm dẫm chân, làm nũng nói.

Lý Yến Y không nói gì, dáng vẻ như đang hỏi ông trời.

Tuy Xuân hiện mặc nam trang nhưng vẫn không thay đổi được tư thái yêu kiều của con gái. Đều do bà, năm đó thực sự rất muốn sinh con gái nên coi nó như con gái mà chăm sóc, mãi đến khi sinh Triệu Lập Đông xong thì nó trái lại không biết bản thân là con trai luôn rồi.

"Phụ thân, hai người đã phải xuất môn, tiếp tục trì hoãn chỉ sợ sẽ muộn." Triệu Lập Đông khẩn trương thúc giục, tiễn phụ mẫu ra cửa.

Nếu không bọn họ lại vì chuyện ca ca mà phiền nào thì chắc chắn sẽ không dứt được.

Tuy không bỏ xuống được, không nỡ như phu thê Triệu thị vẫn phất tay rời nhà, tiếp tục chặng đường buôn bán hàng hóa từ trước.

"Ha, rốt cuộc cũng đi rồi." Triệu Lập Đông đứng trước cửa, nhìn phụ mẫu rời khỏi mà trái tim nhảy nhót không ngừng "Oa! Tự do rồi."

Cuối cùng cũng có thể tiếp tục làm ăn mỗi nửa năm một lần của nàng, tin tưởng mọi người chắc đợi đến nỗi không chịu nổi rồi?

Nàng xoay người vui vẻ nhảy nhót vào nhà, thiếu chút nữa đụng phải Triệu Xuân đã thay đổi trang phục đang đi đến.

"Oa! Huynh thật dọa người mà, nhanh chóng như vậy?"

Phụ mẫu chân trước vừa mới đi mà huynh ấy đã nhanh tay nhanh chân thay hết trang phục trang sức rồi.

"Đương nhiên." Hắn có chút đắc ý cười nhẹ "Nhiều năm huấn luyện mà ra!"

"Đổi thành như vậy, muội thấy còn thay huynh thẹn thùng ấy." Nàng lắc lắc đầu đối với bộ áo lụa mỏng lộ ra áo ngực của hắn.

Từ khi quen biết mấy tỷ muội ở Hạnh Hoa Lầu kia thì cách ăn mặc của huynh ấy ngày càng lớn mật, ngày hôm qua thế nhưng còn liếc mắt đưa tình với nam nhân xa lạ mới đến cách vách, thiếu chút nữa dọa nàng đau tim luôn.

"Muội nha đầu ngốc ngếch này, nữ nhân chúng ta có thân thể đáng giá như vậy, cái gì cũng giấu thì sao mê hoặc được đám nam nhân xoay xung quanh được?"

"Nhưng huynh cũng không phải nữ nhân."

"Đáng ghét!" Hắn cười đánh nhẹ nàng, "Nói ta không phải nữ nhân? Muội xem có nữ nhân nào so với ta còn giống nữ nhân hơn."

Triệu Lập Đông nhìn hắn, đánh giá cẩn thận sau đó lắc đầu: "Không có."

"Vậy không phải được sao?" Triệu Xuân nhẹ nhàng cười duyên, "Đông, nhanh đi đổi bảng hiệu đi, tối nay người ta còn cạo lông đấy."

Đại mỹ nhân Xuân Hoa như hắn lại có vài cái lông chân, chẳng phải dọa chết người sao?

Nàng nhịn không được oán giận "Lại bảo muội cạo lông chân, huynh không tự làm được sao? Cả ngày tìm muội rầy rà."

"Muội cũng không phải không biết, người ta thấy dao là sợ hãi, nói không chừng còn té xỉu ấy chứ." Hắn lộ ra biểu cảm cầu xin đáng thương, "Hơn nữa mấy cái lông đáng ghét này, ta mới không dám động vào."

"Buồn nôn? Ở trên người huynh mà con chán ghét được."

Thật sự không hiểu nổi ca ca, làm nữ nhân có cái gì tốt chứ?

"Ôi! Đừng nói về nó nữa!" Dáng vẻ hắn dường như sợ hãi quá độ, kích động nói: "Đừng nói nữa, đừng nói nữa, đáng ghét, ta nghĩ đến là muốn ói rồi."

Hắn xoay người, dáng vẻ mảnh mai không chịu nổi như sắp ngã.

"Huynh đừng nháo! Tối nay sẽ giúp huynh cạo, giờ giúp muội đổi bảng hiệu đã."

"Cái gì! Nặng như thế, ta không khiêng được đâu, chính muội làm vẫn tốt hơn." Triệu Xuân kéo vài nàng qua, hôn lên mặt nàng một cái "Ngoan, ta đi Hạnh Hoa Lầu đây, nhóm tỷ muội còn chưa thấy qua bộ đồ mới này của ta đâu."

Nhìn hắn phong tình vạn chủng, trên người thơm nức rời đi mà Triệu Lập Đông nhịn không được phi một tiếng: "Lại vứt cho muội làm, muội cũng không phải chuyên làm công việc nặng." Dù tính nàng có chút thô bạo nhưng nàng mới chính là cô nương trong nhà nha!

Tuy trong lòng rất không cam tâm nhưng nàng vẫn phải dỡ xuống biển hiệu viết chữ Trà Điếm, treo lên bảng hiệu trong nhà kho.

"Tiệm bánh ngọt ăn ngon, còn có Mỹ Nhân Thang." (nguyên gốc: Hảo cật cao bính chuyên mại điếm, phụ thiết mỹ nhân thang)

Nàng hài lòng tự nhẩm lại chữ trên bảng hiệu, vui vẻ dỡ xuống hàng hóa liên quan đến trà khỏi kệ.

"Bán bánh ngọt mới đúng chuẩn!"

Nàng đứng trên thềm đá, ảo tưởng bản thân nói chuyện với khách hàng đang cướp muốn mua bánh của nàng "Tất cả mọi người đều có thể thưởng thức bánh ngọt ta làm, không cần cướp đoạt nha, mọi người đều có phần."

Nàng đã lâm vào ảo tưởng tràn ngập cảm giác thành tựu rồi.

Ngoại trừ phu thê Triệu gia thì người nào ở trấn Hợp Hoan đều biết một việc, tiệm trà mỗi nửa năm lại thay đổi một lần, giữ độc quyền về… các món điểm tâm.

Triệu Lập Đông với mơ ước trở thành một đầu bếp bánh ngọt, đối với việc sáng tạo sản phẩm luôn cố gắng hết sức, mỗi ngày cửa hàng đều có hương vị khác nhau.

Mà người đến cửa tiệm lại càng khiến nàng muốn ngừng mà lại không có cách nào ngừng.

Chỉ cần có người vào ăn bánh nàng tự làm mà cảm thấy vui vẻ, nàng sẽ vẫn tiếp tục làm.

Đương nhiên, người yêu thích vẻ đẹp như Triệu Xuân cũng phải nắm chắc cơ hội, thừa dịp cha mẹ không có ở nhà mà kiếm chút bạc từ tiền son phấn cùng đồ may mặc.

Vì thế, Mỹ Nhân Thang liền được ra đời.

Tại căn phòng được hắn sắp xếp vô cùng ảo mộng sẽ có dịch vụ tắm cánh hoa, còn đánh tiếng là chỉ cần tới ngâm nước sẽ có vẻ đẹp như mỹ nhân, hơn nữa còn tặng vài lời khuyên dưỡng nhan miễn phí.

Mỗi lần ngâm nước là mười đồng, giá tiền coi như ổn định hợp lý, bởi vậy tỷ tỷ muội muội, nhà nhà người người đua nhau đến, làm ăn vô cùng tốt, đôi khi còn có lịch hẹn trước.

5. Chương 2-1

Triệu Lập Đông hừ một tiếng, nhanh chóng mang vài dụng cụ làm bánh trong nhà kho chuyển ra, lập tức trong phòng liền bốc hơi nghi ngút.

"Đông Đông!"

Một thiếu nữ tóc tết hai bím, hai gò má phiếm hồng tinh nghịch chạy tới, thấy nàng tay chân bận bịu trên lồng hấp thì liền tiến lên hỗ trợ.

Nàng hì hì cười, "Bá bá bọn họ đã ra cửa rồi à?"

Vừa thấy bày bố thế này trong lòng Phương Xảo Nhi liền hiểu rõ. Đây không khác gì trong núi không hổ, khỉ liền xưng vương (*) mà!

(*) trong núi không hổ, khỉ liền xưng vương: tục ngữ ví von không có nhân tài thì người bình thường liền đảm đương việc quan trọng.

"Ha ha! Bọn họ không ra ngoài rồi thì sao ta có thể làm ăn buôn bán của mình được."

"Ô? Cái buôn bán này của ngươi lỗ vốn nhưng vẫn muốn tiếp tục sao?"

Không phải nàng muốn hắt cho tỷ muội của mình một gáo nước lạnh, mà bản thân vẫn nên tự mình hiểu ra chứ!

Nếu biết bản thân không có sở trường về cái này thì sớm buông bỏ mới là đạo lý.

Nếu không cũng chỉ tiện nghi cho mấy khất cái trong vòng hai trăm dặm xung quanh đây thôi.

"Phi phi phi, vừa mở cửa tiệm mà đã đến mắng ta xui xẻo rồi."

Hừ, chờ coi, một ngày nào đó tiệm của nàng sẽ đầy người xếp hàng cầm bạc tranh nhau tới mua bánh nhà nàng thôi.

"Ha ha, là tỷ muội nên mới nói lời thật lòng với nhanh, không phải mắng xui. Đúng rồi, Xuân tỷ tỷ đâu rồi?"

"Đi Hạnh Hoa Lầu rồi! Tại sao ngươi lại hỏi Xuân tỷ tỷ? Ca ca ta đầu óc có vấn đề, ngươi cũng điên theo à."

"À ừm, sao ngươi lại nói như vậy, Xuân tỷ tỷ được công nhận là đệ nhất mỹ nhân trong trấn, ngươi đã quên hắn là người giữ danh hiệu Bình Mỹ liên tiếp bảy năm liền à."

Bình Mỹ là danh xưng rất có uy tín ở trong trấn, người nhà có đất muốn làm chút chuyện chơi vui, bọn họ nhàm chán đến nỗi còn tạo ra danh sách phân bậc cho nữ nhân trong trấn.

Mà Triệu Xuân lại có mỹ mạo khuynh đảo, tất cả phong tình, giọng nói lười biếng, lại từ Hạnh Hoa Lầu học được kỹ năng tán tỉnh, khiến cho hắn bảy năm liên tiếp đều đứng hạng đầu.

"Nam nhân trong trấn?" Triệu Lập Đông hừ một tiếng bảy tỏ sự khinh bỉ của nàng, "Đều vô cùng nhàm chán."

Biết rõ ràng ca ca là nam nhân lại vẫn náo nhiệt theo đuổi, đây không phải nhàm chán thì là cái gì?

"Muội chỉ nói được như vậy thôi! Mỗi người đều dùng ánh mắt thuần túy để thưởng thức cái đẹp đến ngắm Xuân tỷ tỷ, như vậy rất tốt mà."

Tại Hợp Hoan trấn, vẻ đẹp của Xuân tỷ tỷ mê hoặc được tất cả mọi người, cái này đơn thuần chỉ là tán thưởng đối cùng sự nhiệt tình tha thiết với sắc đẹp nhưng cũng không phải điều người bình thường có thể lý giải được.

Nàng không tin Đông Đông lại không biết, cuối cùng người bảo vệ Xuân tỷ tỷ nhất vẫn là nàng đâu.

Triệu Lập Đông đau đầu nói: "Đúng vậy, chính bởi vì việc này cho nên Xuân càng cảm thấy bản thân là một nữ nhân xinh đẹp hoàn mỹ."

Nàng thật sự lo lắng ngày nào đó hắn ầm ĩ muốn sinh em bé thì nên làm thế nào đây?

"Đó có cái gì liên quan đâu! Xuân tỷ tỷ vốn là nữ nhân hoàn mỹ mà." Phương Xảo Nhi cười nói: "Đến cả ông chủ mới của ta cũng nghe nói đến."

"Ông chủ mới?" Triệu Lập Đông nghi hoặc nhướn mày "Tây Thi rau cải đổi việc làm à?"

"Rốt cuộc ta cũng không thể ở mãi trên sông mở miệng hô giá cùng mấy đại thẩm kia được!" Phương Xảo Nhi cười nói: "Dù sao nhà họ Vương kia đúng lúc muốn dùng người, thù lao lại không kém, ta liền đi thôi."

Sau khi hai người khiến người khác để ý kia tiến vào nhà Vương gia, dưới thuyền có rất nhiều nam nhân cao lớn, chuyển vào rất nhiều thùng lớn, sau đó còn dán trước cửa lớn giấy đỏ muốn thuê người.

Đương nhiên ngay lập tức đã có một số lượng lớn người đến xin làm, nhưng thực ra người tò mò muốn đến tìm hiểu là chiếm đa số.

"Nhà họ Vương? Ngươi nói cách vách kia định xây nhà nuôi muỗi à?"

Triệu Lập Đông nghĩ đến hai tên rắm thúi đáng ghét sáng hôm qua mà theo bản năng nhăn mặt.

"Đúng vậy, nhưng ông chủ mới không phải người Vương gia. Vốn mọi người đoán nhà họ Vương áo gấm trở về nhưng ta nghe được là không phải như vậy." Phương Xảo Nhi chỉ vào chân mình tiếp tục nói: "Hình như chỉ là bạn của nhà họ Vương, chân bị thương nên đến đây dưỡng bệnh thôi."

Nghĩ đến xung đột ngày hôm qua, Triệu Lập Đông cười lạnh một tiếng "Xứng đáng, báo ứng. Nhưng ngươi nói đó là bạn Vương gia, vậy người Vương gia…"

Nàng không nói hết, chỉ dùng ánh mắt ám muội nhìn Phương Xảo Nhi cười.

"Đúng rồi đúng rồi, hôm qua nương ta còn nói chuyện, tự dưng đứa con duy nhất nhà họ Vương có gia sản được để lại lại không thừa kế mà chạy vào cung làm thái giám, hì hì, thật sự kì lạ mà."

"Ta cũng nghe cũng nghe phụ thân ta nói đến." Phụ thân già lo lắng ca ca sẽ giống con một nhà Vương gia mà có suy nghĩ đó trong lòng.

Nghe nói hắn làm thái giám cũng vô cùng oai phong, còn đưa cả nhà vào kinh thành hưởng phúc, nhưng cái loại phúc phận này nàng ngược lại không muốn hưởng thụ chút nào.

“Đúng vậy nha, mẹ ta vốn không cho ta đến nhà họ Vương làm phụ giúp trong nhà bếp, nói là hầu hạ hai người nam nhân không tốt.”

Triệu Lập Đông nghĩ đến ánh mắt hai tên bọn họ nhìn ca ca liền lập tức gật đầu đồng ý: “Nương ngươi nói rất đúng, không đi vẫn tốt hơn.”

“”Làm sao có thể có chuyện gì chứ?” Phương Xảo Nhi cười tít mắt ghé vào tai nàng nói, “Vương bác gái nói là, hai người kia khẳng định là công công từ trong cung ra, không sai đi đâu được.”

Nếu là công công, vậy từ đầu đã không tính là nam nhân, đương nhiên không thể gọi là có gì nguy hiểm cả.

Lúc này Triệu Lập Đông mới bừng tỉnh đại ngộ, “Khó trách ta cảm thấy hai người đó là lạ.”

“Đúng vậy đúng vậy, môi hồng răng trắng không râu, không phải thái giám mới là có quỷ, mà nếu là bạn của nhi tử nhà họ Vương, vậy chín phần mười không khác gì hắn.” Phương Xảo Nhi chắc chắn nói.

“”Ta nói lạ không phải có ý đó.” Nàng mới mặc kệ dáng dấp hai người kia thế nào, hơn nữa hôm qua nàng bận cãi nhau nên cũng không để ý.

Thì ra là hai tên thái giám, xem ra trực giác thật không sai, một cường một nhược.

Nhất là cái tên nhảy ra bắt nạt kẻ yếu kia, rõ ràng đang lấy lòng cường giả ngồi ở ghế tựa lại còn nôn nóng bảo vệ hắn, dáng vẻ như người bảo vệ.

Giống như là thê tử đang bảo vệ lão công vậy!

Mà còn đáng sợ hơn là bọn họ còn có thể bị sắc đẹp mê hoặc đến như vậy chứ?

Xem ra dù có tính đúng sai gì đó thì nam nhân vẫn thủy chung là nam nhân mà thôi!

Phương Xảo Nhi nghiêng đầu nhìn nàng “Đông Đông, ngươi làm sao vậy?”

“Cái gì ta làm sao cơ?”

“Chính là vẻ mặt đấy.” Nàng chỉ mặt nàng, cười hề hề nói.

Triệu Lập Đông sửng sốt, “Vẻ mặt gì cơ chứ?”

“Chính là vẻ mặt khinh thường đấy! Ngươi thực sự nên lấy gương nhìn một cái đi.”

Xem ra Đông Đông thực sự không thích ông chủ hào phóng mới của nàng rồi.

“Ta còn lâu mới như vậy.” Triệu Lập Đông cười đẩy vai nàng, “Trái lại trên mặt ngươi trần ngập vẻ a dua nịnh hót đấy.”

“Ngươi nếu được vào cửa nhà Vương gia, được thấy đồ vật nhà bọn họ, theo ta ngươi sẽ lộ ra cái vẻ mặt đó không sai biệt lắm đâu.”

Tất cả đều là những thứ nàng chưa bao giờ được thấy qua, hơn nữa còn vừa nhìn đã biết vô cùng cao quý.

Bọn họ chỉ có hai người thế nhưng có thể mạnh tay chi tiền thuê nha hoàn, gã sai vặt, đầu bếp nữ, cả tổng quản để giám sát, hộ viện nữa, tóm lại là cái gì cũng không thiếu.

Không chỉ mình nàng nghĩ như vậy, dường như tất cả người làm thuê đều choáng ngợp nghĩ vậy: Người trong cung ra ngoài, quả nhiên là khác biệt!

“Ta mới không thiếu mấy đồng tiền kia nhá.”

“Là sao?” Phương Xảo Nhi nhìn nàng không quá lạc quan, quan sát cửa tiệm, vỗ vỗ vai nàng nói, “Ba ngày, ngươi liền chống đỡ không nổi được nữa rồi.”

6. Chương 2-2: (tiếp)

Ngoại trừ mấy khất cái chỉ cầu no bụng không so đo thì theo nàng biết, Triệu Lập Đông chưa bao giờ thành công bán đi món bánh của mình.

"Nhưng không sao cả, chỉ cần ngươi mở miệng, ta có thể giới thiệu ngươi cùng ta đi làm nha."

"Phương Xảo Nhỉ, ngươi mang miệng quạ đen của ngươi lăn ra ngoài cho ta!" Lần này Triệu Lập Đông đã phát hỏa.

Nhưng nàng cũng biết Xảo nhi nói đích thực là sự thật, số tiền nàng dành dụm còn có thể bán bánh miễn phí đến bao giờ?

Thấy nàng tức giận, Phương Xảo Nhi một chút cũng không để ý, còn cười hì hì "Ta đây liền mang theo miệng quạ đen của mình đến cách vách kiếm thật nhiều tiền nha."

Nàng nhẹ nhàng đi ra ngoài, còn quay đầu nói: "Đúng rồi, tiền lương cách vách là mỗi ngày 50 đồng, mà sau khi ông chủ dùng xong cơm tối thì mọi người có thể về nhà nghỉ ngơi cơ. Mọi người ai cũng nói chưa từng được làm nô tài mà tự do vui vẻ như vậy, ngươi có lẽ nên suy nghĩ một chút đi."

Triệu Lập Đông đáp lại là một bao bột mì được ném qua.

Nàng mới không buông tha ước mơ của mình, còn lâu!

Khuê phòng của Triệu Lập Đông đằng sau có một căn phòng nhỏ, miễn cưỡng có thể coi như phòng làm việc của nàng.

Nàng ở trong này nghiên cứu sáng tạo ra các loại bánh ngọt, tốn không ít thời gian.

Lần này món bánh mới tên là "Ngọc Châu Bảo Nguyệt bánh", đang được ra lò dưới sự xúc động không ít của nàng.

Nàng chân thành hi vọng nó có thể thành công nắm giữ được cái miệng kén ăn của người dân trấn Hợp Hoan.

Nhưng đang lúc nàng bận xúc động thì đột nhiên một hồi tiếng chương liên tiếp truyền đến.

Có người đang nắm lấy dây chuông báo có khách đến, còn liều mạng rung chuông.

"Khách nhân đến cửa, thật tốt quá!"

Nàng vui vẻ lao ra, cũng không nhìn lại mái tóc dính đầy bột mì của mình, trên tay cùng trên y phục đều là vết trắng xóa, trên tạp dề bởi vì tiếp xúc gần bếp lửa quá nên có vài vết cháy xém.

"Có người hay không vậy? Không làm ăn buôn bán sao?" Phong Diệc Nhiên vừa rung chuông mở mở to họng kêu.

Mà Trình Mặc thì chỉ bịt tai lại, "Đệ đến chỗ khác rống không được à?"

Cố ý ghé vào lỗ tai hắn hô, nhất định có cố ý muốn kêu thật to cho hắn điếc đi.

Muốn tiêu diệt tình địch thì cũng đừng đê tiện như vậy!

Triệu Lập Đông đẩy ra một đống lồng hấp, hộp bánh còn chưa được sắp xếp, vốn gương mặt tươi cười nghênh đón người của nàng vừa nhìn thấy hai người bọn hắn liền lập tức đổi thành tức giận "Thì ra là các ngươi, đến đây làm gì?"

Có phải vẫn còn ghi hận chuyện ngày hôm qua nên đặc biệt chạy đến kêu nàng xin lỗi không?

Trình Mặc không hờn giận nhíu mày "Hung dữ như vậy làm gì?"

Mặt bánh bao này nóng nảy gì chứ? Lanh chanh nhảy xổ ra từ chỗ nào, ban đầu vốn dáng vẻ vô cùng hứng khởi, vừa nhìn thấy bọn họ thì sắc mặt liền trở nên khó coi hơn cả cả quả phụ có nhi tử chết.

Cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi, nếu muốn đến gần tỷ tỷ nhà người ta thì không thể quá hung dữ mới muội muội, cho nên Phong Diệc Nhiên liền chen vào cười nói "Cô nương, chúng ta là tới xin lỗi, hôm qua đã dọa đến ngươi, thực không tiện."

"Cái gì dọa đến nàng ta chứ?" Trình Mặc thành thật không hề khách khí nói: "Là nàng ta hắt vào ta đấy!"

Cũng không biết nàng hắt xuống là nước gì nữa, nếu là nước rửa mặt của mỹ nhân thì cho dù hắn có khó chịu không sẽ không quá tức giận.

Nhưng nếu là nước rửa chân của mặt bánh bao, vậy thì chắc chắn khác biệt rất lớn rồi.

Triệu Lập Đông trừng mắt nhìn hắn, "Nếu ngươi muốn ta nhận lỗi, không có khả năng."

Muốn xem sự khinh bỉ của nàng cũng dễ dàng thôi, nàng có thể tặng thêm đấy.

"Được, hai người các ngươi đều đúng hết." Phong Diệc Nhiên cũng không muốn đắc tội Trình Mặc, vừa nói vừa ngó đầu vào bên trong, mong ngóng có thể nhìn thấy mỹ nhân, "Tỷ tỷ ngươi không ở nhà à?"

"Này!" Trình Mặc vươn tay nhéo eo hắn, "Tự tôn của đệ đâu rồi?"

Mỹ nhân đương nhiên là muốn được gặp, nhưng tôn nghiêm cũng không thể không có được!

Bánh bao này khá hung dữ, vừa mở miệng đã toàn lời không hay, dù cho tỷ tỷ nàng đẹp đến nỗi trời cũng phải sập thì hắn cũng không muốn dùng gương mặt tươi cười nói chuyện với nàng đâu.

Hừ, coi như tỷ tỷ nàng vận mệnh không tốt, có một muội muội như mụ la sát giữ lại, khiến nàng mất đi sự để ý của hắn.

"Tự tôn của đệ?" Phong Diệc Nhiên vui vẻ cười ha ha "Để ở kinh thành không mang đến."

Trình Mặc nhịn không được cay nghiệt mắng hắn một câu "Ta xem cái đuôi(*) của đệ cũng ở kinh thành luôn rồi."

(*) ý nói tính biết nghe lời của Phong Diệc Nhiên.

Tỷ tỷ?!

Triệu Lập Đông nghi hoặc một hồi rồi lập tức sáng tỏ, nhịn không được cười lớn "Tỷ tỷ? Các ngươi thực ra là tới tìm tỷ tỷ ta à? Ha ha, hi hi, thật buồn cười!"

Nàng cười đến đau bụng, đến eo cũng cong lại, không cả đứng thẳng được!

Ngày hôm qua lại còn dám mắng nàng mắt mù, rốt cuộc là ai mới mù đây? Hai tên thái giám chết bầm này, thật sự lại vị mỹ mạo của ca ca làm cho mê muội nha!

"Các người… Ha ha, ha ha, tìm tỷ tỷ ta, tỷ tỷ, ha ha, có chuyện gì thế?"

Nàng cười đến nghiêng trước ngửa sau, khoa trương đến nỗi khiến Phong Diệc Nhiên khó hiểu "Có gì buồn cười chứ, không thể tìm tỷ tỷ ngươi mua trà sao?"

Hắn sớm đã nghe rõ ràng nơi này là tiệm trà, cách để tiếp cận mỹ nhân đơn giản nhất là mua vài thứ chỗ nàng, thuận tiện bồi dưỡng tình cảm.

"Có gì buồn cười chứ."

Nhìn nàng cười đến vui vẻ như thế còn lộ ra hàm răng trắng tinh, tức giận của Trình Mặc liền dâng lên.

Chỉ là một khối bánh bao nhăn nhó, dựa vào cái gì có được hàng răng đều đẹp như vậy, hừ! Còn có đôi môi có chút dầy nhưng cười lên lại duyên dáng cũng khiến hắn nhíu mày, đây không phải điều nên được phát hiện trên người điên.

"Phụt!

Phong Diệc Nhiên thật sự không hiểu, vì sao mỗi chuyện đi mua trà cũng khiến cho nàng đáp lại là điệu cười chảy cả nước mắt, cách giải thích hợp lý duy nhất là gặp phải người điên rồi.

Hắn hoàn toàn không có cách nào nói chuyện với nàng, bởi vì nàng vừa cười vừa nói mà không cả thành một câu hoàn chỉnh.

Nhìn nàng cười đến nghiêng trước ngửa sau, hắn thật sự rất muốn kêu nàng đừng cười nữa, không may là trong khoảng thời gian ngắn hắn không thể nghĩ ra cách kêu nàng ngậm miệng.

"Ha ha cười chết ta! Ta không thể, không thể! Phụt, ha ha ha ha…" Trình Mặc hé miệng cũng cười giống nàng, nhưng cũng chỉ có tiếng cười còn khuôn mặt lại giống như tượng điêu khắc, chút ý cười cũng không có.

Được một lúc, rốt cuộc Triệu Lập Đông bị nụ cười khủng bố của hắn khiến cho cười không nổi, "Người làm gì vậy, làm ta sợ đấy?"

Người què này có bệnh à, làm gì phải cười cùng nàng mà gương mặt lại tối sầm cứng ngắc không khác tảng đá là bao.

Nếu nửa đêm mà thấy chắc chắn sẽ dọa nàng tưởng gặp phải quỷ luôn rồi.

7. Chương 2-3: (cuối)

"Ta thấy ngươi cười rất vui vẻ, liền cười theo mấy tiếng thôi. Tại sao ngươi lại không cười rồi?"

"Thích cười thì nhà ngươi cười đi, bệnh thần kinh, đừng cản trở việc buôn bán của ta." Hai tay nàng chống nạng đuổi người "Đi nhanh, nhà ta không bán trà"

Trình Mặc rất nhanh nhìn bốn phía, "Có thể nhìn ra được."

Đại khái là tin tức có nhầm lẫn, cách vách không mở bán trà.

Phong Diệc Nhiên vì mỹ nữ mà đánh đổi cả tôn nghiêm, cười nói: "Vậy các ngươi nơi này bán gì?"

"Hỏi đông hỏi tây là muốn mua thật không?" Triệu Lập Đông khẽ hừ, tay chỉ ra ngoài "Ra ngoài nhìn cho kỹ rồi hẵng quay vào!"

Chính là chuyện này mới làm người khác tức giận. Từ đầu vốn không biết rõ ràng chỗ này bán gì mà chỉ muốn thấy được nhan sắc ca ca, ý không ở trong lời khiến người ta tức giận.

Nhất là tên què kia, rõ ràng ngồi trong cái ghế kỳ lạ thấp hơn người ta một đoạn mà lại kiêu ngạo, một bộ hắn là lớn nhất, kiêu căng như hắn có thể giẫm cả thế giới dưới chân khiến nàng nhìn mà khó chịu.

Phong Diệc Nhiên vội vàng chạy ra nhìn, vừa thấy liền gãi đầu chạy về: "Thì ra là tiệm bánh ngọt! Thực ngượng ngùng, nghĩ nhầm rồi, bỏ qua nhé, dù sao chúng ta cũng mới đến thôi."

"Người làm gì mà phải xin lỗi nàng?" Trình Mặc trừng nàng một cái, tiếp tục nói: "Ta nhìn loại tiệm như này cũng biết không ra cái gì tốt rồi, không cần sợ đắc tội nàng."

"Ngươi thả rắm xong chưa?" Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn, "Nếu như thả xong rồi thì đi đi."

Trình Mặc ha ha cười "Thả xong rồi thì cũng nên đi. Về sau ta nếu muốn thả rắm thì sẽ nhớ hạ cố đến cửa."

"Ngươi!" Nàng bị hắn làm cho tức giận đến hai mắt phun lửa.

Nhìn mặt nàng đỏ bừng lên, tức giận đến không nói thành lời thì tâm tình Trình Mặc liền trở nên tốt hơn. Chính là phải phun lửa như vậy mới giống bánh bao nóng mới ra lò chứ!

"A Nhiên, đi thôi, tạm thời ta không có rắm muốn thả, đợi bao giờ có lại đến."

Phong Diệc Nhiên có chút thất vọng đưa hắn đến cửa, lại quay đầu hỏi nàng "Tỷ tỷ ngươi thật sự không có ở…"

Hắn còn chưa nói xong, nắm mì vắt ướt trực tiếp phi đến hắn, hắn vội vàng tránh ra, kết quả phía sau Trình Mặc không chạy thoát được mà dính chưởng.

"Phong, Diệc, Nhiên!"

Trình Mặc phát ra tiếng rống kinh thiên động địa, nắm chặt nắm đấm, trong mắt như muốn phun lửa.

Hắn lại thế nữa, lại chỉ lo cho an nguy bản thân mà bỏ qua hắn không thèm để ý.

Hắn bắt đầu hối hận rồi, quyết định để Phong Diệc Nhiên đi theo có phải sai rồi hay không.

"Ngoài ý muốn, đây là ngoài ý muốn." Phong Diệc Nhiên cố gắng giải thích, lại phát hiện khả năng tha thứ của Trình Mặc không cao cho lắm.

Lần này đổi lại là Triệu Lập Đông vui vẻ, khi Trình Mặc quay đầu trừng nàng thì nàng liền sung sướng giả mặt quỷ.

Nàng vỗ vỗ chân mình "Không còn cách nào, ai bảo ngươi chạy không thoát, ha ha."

Trình Mặc đột nhiên hít một hơi thật sâu.

Nàng dám cười nhạo hắn! Khối bánh bao này, nàng cho rằng chỉ có chân đứt mới không chạy thoát thôi sao?

Được được, hắn nhất định sẽ cho nàng biết, cái gì là tứ chi đều đủ mà không thể động đậy, hoàn cảnh không còn đường chạy thoát.

Cực kỳ rõ ràng, giờ phút này trong đầu Trình Mặc chỉ tràn ngập lửa giận hừng hực, hoàn toàn không chứa nổi tỷ tỷ tiên nữ, chỉ có muội muội bánh bao.

Mà Phong Diệc Nhiên là người thông minh, nhìn ra được cục diện trước mắt.

Hắn tin tưởng cách tốt nhất để diệt trừ tình địch là dời đi lực chú ý của hắn.

Vì khiến Trình Mặc không rảnh đến gần tiên nữ, hắn (Phong Diệc Nhiên) đành phải khiến hắn (Trình Mặc) bận đi làm phiền bánh bao.

Căn cứ vào tính cách keo kiệt có cừu tất báo của Trình Mặc, hắn biết làm thế nào để làm cho tình hình càng nảy lửa…

"Người ở cách vách có rất nhiều tiền."

Triệu Xuân bận rộn dùng mười ngón xinh đẹp của mình đan lại, mà Triệu Lập Đông lại có vẻ mặt uể oải, vừa giúp ca ca nàng cạo lông chân vừa không ngừng than thở.

Nàng đã suy nghĩ cả ngày, bánh Ngọc Châu Bảo Nguyệt kia của nàng đã đi đâu mất rồi?

Thật sự vô lý, nàng chỉ tốn chút thời gian đuổi đi hai tên quỷ chán ghét kia thôi, tại sao vừa quay lại thì kiệt tác đã không cánh mà bay rồi?

Nàng suy nghĩ cả buổi chiều, rốt cuộc cũng đưa ra một kết luận.

Có trộm!

"Đông Đông, muội có nghe ta nói chuyện không vậy?"

"Cái gì?" Nàng lấy lại tinh thần, khó hiểu nhìn gương mặt đánh chút phấn mỏng của ca ca.

Nói thật ra thì ca ca nàng thực sự rất đẹp.

Tuy nàng có thể giống nhiều người khác mà thưởng thức, yêu thích vẻ đẹp của hắn nhưng không thể không suy nghĩ về tương lai cho hắn.

Nói chung vẫn không thể tiếp tục như vậy mãi được.

"Ta nói…" Triệu xuân dường như cố ý kéo dài giọng nói kiều mỵ "Người ở tạm bên cạnh dường như rất nhiều tiền, hôm nay đám tỷ muội Hạnh Hoa Lầu đều nói chuyện về điều này."

Triệu Lập Đông nhướn cao mày, nghĩ đến gương mặt Trình Mặc khiến người ta tức giận kia liền hừ một tiếng "Chuyện này hôm nay Xảo nhi đã nói cho muội rồi."

Đúng đấy, đúng đấy, chính là có tiền mới có thể có gương mặt đáng ghét như vậy, tục không chịu nổi.

Nói không chừng những đồng tiền này đều là khi hắn làm người hầu trong cung, lén lấy từ ngân khố của lão hoàng đế đây.

"Còn nữa, nghe nói bọn họ là thái giám đó." Khi Triệu Xuân nói điều này thì trên mặt rõ ràng mang theo một chút tiếc hận "Ta nói này! Người nam nhân ngồi trên ghế dựa cũng coi như là mỹ nhân ngang tài ngang sức với ta, đáng tiếc, hắn không biết trang điểm, phí phạm mà."

Nghe nói như vậy, Triệu Lập Đông hoàn toàn há hốc mồm "Xuân, huynh điên à! Làm sao phải khen cái tên thái giám chết bầm bên cạnh, hắn đến cả một đầu ngón chân của huynh còn không bằng đấy?"

Nói thật, hai lần nàng gặp hắn đều bận tức giận, thật sự không chú ý tới diện mạo của hắn.

Lần sau mà có cơ hội, nàng nhất định phải nhìn thật kỹ.

Hắn dịu dàng cười "Muội là muội muội ta, đương nhiên sẽ thiên vị ta. Ài! Không biết có phải do liên quan đến thái giám hay không mà tên đó dù không dùng phấn thì trông cũng vô cùng trắng mịn nha."

Những lời này thiếu chút nữa hù chết nàng, "Xuân! Cái đó rất đau đấy, huynh không cần thử đâu."

Trời ơi, thái giám chết bầm bên cạnh mới chuyển đến được một ngày mà đã bắt đầu ảnh hưởng không tốt đến Xuân rồi.

Hắn phiền não nói: "Ta biết rồi, người ta chính là sợ đau mới không dám, bằng không nếu chuyện đó có thể làm trở nên xinh đẹp thì ta nhất định đi làm."

Triệu Lập Đông vội vàng nói: "Nói không chừng tên thái giám chết bầm kia có phương pháp dưỡng nhan bí mật, không liên quan gì đến "chỗ đó" đâu."

Lần này Triệu Xuân dường như đã vui trở lại "Nói cũng phải nha, tại sao ta lại không nghĩ tới chứ. Chao ôi, thật muốn biết quá."

Vì hương khói Triệu gia, Triệu Lập Đông cực kỳ bất đắc dĩ nói "Yên tâm, nếu như có, muội nhất định sẽ thay huynh tìm hiểu."

Hắn vui vẻ ôm nàng "Đông Đông, muội đối với ta thật tốt, ta thật quý muội, không nghĩ tới muội có thể vì ta mà đến cách vách làm việc."

"Đến cách vách làm việc?" Từ lúc nào mà huynh ấy lại đưa ra kết luận như vậy, tại sao nàng không biết "Muội đâu có."

"Muội không phải nói giúp ta tìm phương pháp dưỡng nhan bí mật sao? Muội không sang cách vách làm việc thì đâu có cơ hội."

Mặt nàng lập tức sụp xuống "Không phải, muội chỉ nói sẽ cố gắng giúp huynh tìm, khác hẳn với việc trà trộn vào đấy."

"Vậy chẳng lẽ muội muốn tự ta đi sao?" Hắn dơ hai tay đẹp đẽ vừa được sơn móng tay ra, "Muội xem tay ta đi, giống như tay làm việc nặng sao?"

Triệu Lập Đông nhìn kỹ, "Không giống."

Xem ra đây là cái giá phải trả khi nàng đáp ứng với phụ mẫu sẽ "giữ nhà" rồi, rốt cuộc nàng cũng không thể để khi phụ mẫu trở về lại phát hiện ca ca vì đẹp hơn mà không cần chỗ đó nữa!

"Vậy là được rồi." Triệu Xuân hôn lên má nàng một cái "Ngoan, ta biết muội đối với ta tốt nhất mà."

Ài, sang cách vách làm người ở? Vậy làm sao có thể chứ, nàng đã khiến tên thái giám chết bầm kia tức chết rồi, làm sao hắn có thể dùng nàng?

Hơn nữa, nàng cũng không thể bỏ lại tiệm bánh ngọt của mình không mà thèm quan tâm, chạy sang nhà bên cạnh chịu sự khinh bỉ đâu.

Làm sao bây giờ, rốt cuộc nàng nên làm cái gì đây?

8. Chương 3

Editor: Mèo (meoancamam)

Trình Mặc đang rất đau đầu.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì cách vách vô cùng ồn ào.

Thế mà trước kia Vương Lão Thực còn dám vỗ ngực đảm bảo với hắn

Trấn Hợp Hoan là nơi hẻo lánh, yên tĩnh, không có bao người ở trấn nhỏ này.

Ông ta nhất định không muốn sống nữa mới dám cùng tiểu Vương gia là hắn nói dối không biết ngượng!

Dựa theo trình độ ồn ào này mà xem, chắc người chết cách đây năm trăm dặm cũng bị đánh thức luôn rồi.

"Phong Diệc Nhiên!" Hắn không còn chút kiên nhẫn nào gào lên.

Không có động tĩnh gì? Con ruồi bọ ngày ngày bay ong ong bên hắn, khi thực sự muốn tìm thì lại bay đến chỗ quái nào rồi đây?

Hắn lại gào lên tiếp, lúc này mới thấy tên kia dùng tốc độ như bị lửa đốt mông chạy đến.

"Có có có, đệ đây."

Phong Diệc Nhiên thở hổn hển, vẻ mặt tươi cười chột dạ, đi qua bậc cửa đến chỗ Trình Mặc.

Khi Trình Mặc rống to như muốn gọi hồn phách hắn về thì hắn đang bận rộn làm một việc nhỏ, nhỏ đến nỗi sẽ giúp hắn làm việc lớn.

"Đệ thật sự rất bận à?" Hai mắt hắn nhíu lại, khí thế nguy hiểm phát ra.

Cái này thường là dấu hiệu cho việc hắn đang tức giận.

"Đệ không bận, chỉ là đang đi đây đi đó nhìn hạ nhân mới làm việc như thế nào thôi. Dù sao dùng nhiều ngân lượng như vậy thuê người, chung quy vẫn phải xác thực bọn họ có thể hầu hạ huynh thoải mái."

"Đi đây đi đó?" Con ngươi Trình Mặc càng sâu, vẻ mặt càng không vui vẻ rồi.

Phong Diệc Nhiên cười khổ, "Đây là cụm từ cực kỳ bình thường, huynh đừng nghĩ nhiều vậy chứ?"

"Dù sao ta ngã gãy chân, không thể đi đây đi đó, đành phải ngồi ở chỗ này suy nghĩ linh tinh rồi."

Xem ra hắn phải nghĩ cách chặt đứt hai chân Phong Diệc Nhiên thôi, như vậy hắn mới không nhắc đến việc đi, chạy, nhảy ra, các loại động từ hoạt động bằng chân rồi lộ vẻ vui sướng cười trên nỗi đau của người khác.

"Huynh thực sự quá nhạy cảm rồi." Phong Diệc Nhiên cười ha ha, xoa xoa tay ân cần nói "Không biết huynh nôn nóng gọi đệ như vậy là có chuyện gì?"

Trình Mặc khẽ hừ, "Lỗ tai đệ gần đây không được tốt."

Không chỉ không nghe được tiếng gọi của hắn, đến tiếng động ồn ào có thể gọi dậy người chết kia cũng tự bỏ ngoài tai.

"Có một chút thật. Đệ cảm thấy mắt mình có khả năng nhìn được tận tai cho nên rất hay sử dụng."

"Khó trách ta cảm thấy được gần đây ánh mắt đệ hơi có chút lác. Luôn nhìn sang nhà cách vách! Lâu dần tự nhiên thành lác rồi."

Phong Diệc Nhiên cười ha ha. Nếu nhắc đến tai, còn nhắc đến tiếng ồn kéo dài từ sớm này thì hắn (Phong Diệc Nhiên) đại khái cũng biết hắn (Trình Mặc) đang khó chịu điều gì rồi.

"Có phải huynh cảm thấy cách vách quá ầm ĩ hay không?"

Trình Mặc vỗ vỗ tay, vẻ mặt ngạc nhiên nói: "Thật sự không nghĩ tới đầu nhà đệ lại bị nữ nhân cách vách mê hoặc đến như vậy mà còn có thể phát hiện ra sự thật này."

"Không phải nữ nhân cách vách." Phong Diệc Nhiên nghiêm túc sửa lại từ ngữ đầy tính châm chọc của hắn, "Là tạm thời ở bên cạnh thôi, vốn đó là tiên nữ trên trời rơi xuống trần gian."

"Vậy nên đệ sang cách vách xem họ đang làm gì, sau đó tưởng tượng tiên nữ rơi xuống bụi trần của mình sẽ trở về sao?" Trình Mặc nở nụ cười cố gắng kiềm chế bất mãn "Nếu được thì tiện thể bảo bọn họ yên tĩnh một chút."

Nếu vì ý muốn được quen bết mà hắn (Phong Diệc Nhiên) không muốn làm việc mà nói, vậy cũng không thể trách hắn (Trình Mặc) vì sự yên tĩnh của hắn mà làm ra chuyện gì.

"Vì sức khỏe cùng sự hài lòng của huynh, sáng sớm đệ đã qua xem rồi." Phong Diệc Nhiên cười tít mắt nói: "Bên cạnh ầm ĩ như thế vì tiệm đó mở cửa rồi."

Trình Mặc nhíu mày, "Nói trọng điểm."

"Đệ nói tiệm bánh ngọt đó, nha đầu họ Triệu kia dường như tay nghề rất tốt, trời chưa sáng mà ngoài cửa tiệm đã có một đám người, vừa xếp hàng vừa nói chuyện cho nên có chút ồn ào."

"Có chút thôi sao?" Cái này vốn đã vượt qua phạm vi người thường có thể cho phép rồi.

"Không có cách nào." Phong Diệc Nhiên nhún nhún vai, "Đệ vừa ngó một chút, người xếp hàng đến nỗi không thấy cuối hàng, dương như đã thành mấy vòng trên đường rồi."

Thực ra hắn vốn muốn đợi hi vọng có thể gặp mặt mỹ nhân, đáng tiếc vận khí hắn không tốt lắm, vừa háo hức một tí đã phải về.

Trình Mặc lộ vẻ mặt không thể tin: "Tay nghề tốt đến vậy ư, có phải cường điệu quá không?"

"Có thể." Phong Diệc Nhiên cũng là biểu tình không rõ, gãi gãi đầu nói: "Nhưng nói gì thì nói, có tỷ tỷ tiên nữ như vậy, chung quy muội muội cũng phải có vài khả năng, nếu không sẽ không đúng chút nào."

Lúc này đột nhiên có người cười một tiếng, dường như là nhịn không được mà bật cười, Trình Mặc lạnh giọng khẽ hừ, "Là ai?"

Phương Xảo Nhi ở bên cửa thò đầu vào, trên mặt là nụ cười không nhịn được, "Thật xin lỗi, là Trình thiếu gian đưa điểm tâm qua."

Nàng ở bên cửa nghe được hội thoại không tốt lắm của hai chủ tử mà nhịn không được cười ra tiếng.

"Mang vào bày ra đi." Phong Diệc Nhiên nói.

Nàng vâng ạ trong tươi cười, bước nhanh vào nhà để lên bàn ăn, lại không nhịn được liếc mắt nhìn Trình Mặc lộ ra một nụ cười rõ ràng.

Trình Mặc vốn mẫn cảm liền phòng bị, cảm giác nụ cười của nàng như cười mỉa bản thân.

"Ngươi cười cái gì?"

Giọng nói của hắn không vang nhưng rất lạnh, nàng bất giác cảm thấy sợ hãi.

"Nô tì, nô tì không cười."

Ánh mắt Trình Mặc giống như tia sét đảo qua gương mặt nàng, khiến sắc mặt nàng trắng bệch, đứng thẳng tắp không dám nhúc nhích.

"Thật không?"

Bất quá chỉ đơn giản hai chữ nhưng lại khiến nàng run người một cái.

Phong Diệc Nhiên nhỏ giọng nói: "Ngươi đi xuống trước đi, Trình thiếu gia từ nhỏ có tật mất một phần cơ mặt nên hắn không hiểu được người khác cười là vì lý do gì, cho nên mới ngạc nhiên như vậy."

Phương Xảo Nhi khó hiểu, sợ hãi nhìn thoáng qua Trình Mặc. Thì ra hắn mắc bệnh căn bệnh không thể cười nha, khó trách cả ngày gương mặt đều cứng ngắc như vậy.

"Phong Diệc Nhiên, đừng tưởng ta không biết đệ nói có ý gì, lỗ tai cùng cơ mặt đều đều sử dụng rất tốt."

Trên mặt Phong Diệc Nhiên có chút chột dạ nói: "Đệ chỉ nói, đây là..."

"Giúp ta, ta biết." Trình Mặc tiếp lời của hắn, quay đầu nói với nàng: "Như ngươi đã thấy, hiện giờ ta đi lại rất bất tiện, nhưng cái này chỉ là tạm thời, ngươi không cần phải lộ ra nụ cười như vậy."

Đến cả giải thích việc này hắn cũng kiêu ngạo, bày ra dáng vẻ không ai bì kịp.

Nàng luống cuống nói: "Nô tì không phải đang cười ngài, nô tì là vì Đông Đông... Các ngài hiểu lầm nên nô tì mới cảm thấy buồn cười."

"Có ý tứ gì?" Phong Diệc Nhiên tò mò hỏi.

"Là vì tiệm bánh ngọt của Đông Đông."

Nàng giải thích rằng những người đó ở kia là để tránh cho người dân trấn Hợp Hoan phải thử "Điểm tâm đặc chế"

Sau khi nghe xong Phong Diệc Nhiên liền cười ha ha "Còn có thể đáng sợ như vậy à?"

Nàng do tình bằng hữu mà không dám trả lời, chỉ mở to hai mắt nhìn thiếu gia thích cười, thân thiện này.

Sau chuyện này, ở trong lòng nàng, sự xuất hiện của hắn cùng Trình Mặc thực sự không khác so với thánh nhân.

"Tất cả đều là khất cái?" Trình Mặc cũng không nhịn được mỉm cười.

Khối bánh bao kia thật đúng là kiên trì, chỉ cần có người đồng ý ăn, dù thế nào nàng cũng làm?

"Dù cho như vậy, ảnh hưởng đến yên tĩnh của ta cũng không thể tha thú." Trình Mặc đưa ra một kết luận "Ta đến là để dưỡng bệnh."

Phong Diệc Nhiên gật đầu, "Có lẽ đệ nên nói chuyện với tỷ tỷ nàng một chút, mong nàng nghĩ cách thay đổi."

"Không cần." Trình Mặc nhìn Phương Xảo Nhi, "Ngươi tên là gì?"

Nàng do dự một chút, "Phương Xảo Nhi."

"Được được, Phương Xảo Nhi, ngươi có muốn kiếm thêm chút bổng lộc không?"

Vừa nghe đến bổng lộc, nàng không cần suy nghĩ liền gật đầu như giữ tỏi, "Cực kỳ muốn."

Bánh ngọt "Hảo cật cao bích điếm" về cơ bản một chút cũng không dễ ăn, mọi người đều thường vụng trộm gọi là "Can đảm cao bích điếm"

Đối với người dân luôn không đủ can đảm ăn thử trong trấn mà nói, muốn nếm thử món ăn của Triệu Lập Đông cần sự dũng cảm rất lớn.

Dù sao không phải tất cả mọi người đều có thể tiếp nhận sáng kiến cho châu chấu cùng vài loại côn trùng vào trong bánh.

Tuy vậy Triệu Lập Đông vẫn năm lần bảy lượt giải thích, đó chỉ là thử nghiệm khi nhỏ của nàng còn chưa đạt sự hoàn mỹ.

Nếu Triệu Lập Đông không thông báo được nếm thử miễn phí, còn tặng thêm một vé vào Mỹ Nhân Thang thì cho dù là khất cái thì cũng không nguyện ý ăn thử bánh ngọt nàng tự mình làm đâu.

Hơn nữa mấy năm gần đây, bánh ngọt của nàng chỉ hơi khó ăn bình thường thôi chứ không xảy ra vấn đề nào cho nên nhóm khất cái cũng hưởng thụ việc được ăn no bụng và còn được tắm rửa sạch sẽ.

Nhìn đám đông chật cứng chen chúc mà trong lòng Triệu Lập Đông chỉ có hai chữ xúc động.

Tuy vài năm sau vì việc hào phóng mấy ngày này mà nàng sẽ phải thắt chặt dây lưng sống qua ngày nhưng nàng vẫn vô cùng vui vẻ khi thấy tâm huyết của nàng không ngừng ít dần trong miệng mọi người.

Ngoại trừ việc xui xẻo phòng làm việc gặp phải kẻ trộm hôm qua thì gần như không còn gì có thể ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của nàng.

Nhưng rất nhanh thôi, nàng liền biết mình nghĩ sai rồi.

Trong đám người xếp hàng bỗng nổi lên một hồi ồn ào, một nữ khất cái đang nhét vào miệng một miếng đậu phụ thối đặc biệt thì đột nhiên dùng lực bóp cổ mình.

Mọi người còn tưởng nàng bị nghẹn, có người giúp nàng vỗ lưng, có người giúp nàng tìm nước.

Ai ngờ nàng lại đột nhiên há miệng phun ra một đống máu, chạy đến chỗ mà phun vàoTriệu Lập Đông người còn chưa hiểu được tình huống một thân đỏ.

"Ta muốn chết, ta muốn chết!"

Nữ khất cái đi lảo đảo, té ngã lại đứng lên, hơn nữa còn phun máu vào người xung quanh nàng.

"Trong bánh có độc, mọi người đừng ăn!"

"Người chết rồi, người chết rồi, ôi trời, không hay rồi!"

"Có độc?!" Triệu Lập Đông kinh ngạc kêu hô "Không có, tuyệt đối không có chuyện này!"

Nàng bất lực nhìn đám người khất cái bỗng dưng giải tán, tất cả đều chạy không còn bóng người.

"Không phải mà, các ngươi hãy nghe ta nói… Này, quay lại đi!" Nhìn bánh ngọt bị vứt đầy đất mà nàng thực sự muốn khóc "Tại sao lại như vậy chứ."

Bánh ngọt nàng tự làm sao có thể có độc được!

Nếu có độc, sao con chuột bự kia có thể ăn ngon lành như vậy mà không thổ huyết?

Hả? Con chuột lớn?!

Triệu Lập Đống dùng sức dụi dụi mắt, còn tưởng bản thân nhìn nhầm rồi.

Nhưng không sai, đó là một con chuột siêu cấp lớn, lớn gấp ba chuột bình thường.

Hơn nữa còn vô cùng kỳ lạ, thế nhưng lại có màu bạc?

Màu lông trơn bóng của nó nhìn dưới ánh mặt trời trông vô cùng sáng rỡ, đáng được coi là mỹ lệ.

"Mỹ lệ? Thực vớ vẩn." Làm sao nàng có thể cảm thấy con chuột kia mỹ lệ được? Dù đẹp như thế nào thì nó cũng chỉ là một con chuột thôi!

Nhưng con chuột kia lại ăn bánh ngọt của nàng, còn ăn vui vẻ nhanh chóng như vậy, cũng coi như là tri âm của nàng đi?

Giống như phát hiện ra ánh mắt chăm chú của nàng, con chuột kia bỗng chốc quay đầu nhìn nàng, sau đó hình như phát hiện ra điều gì đó mà đột nhiên vọt tới chỗ nàng.

"Này! Ngươi muốn làm gì?" Mắt thấy con chuột lớn như vậy xông tới, phẩm chất thiếu nữ của Triệu lập Đông lập tức xuất hiện "Đừng tới đây."

Đó là chuột đấy, bình thường nàng nhìn thấy còn phải thét chói tai vài tiếng phải để phụ thân cầm que cời lửa tới đuổi đi, làm sao nàng có thể đứng mời nó đến mà ôm chứ.

Nàng trái tránh phải trốn nhưng không nhanh bằng con chuột, nàng hét chói tai một tiếng, con chuột kia đã dính lên ngực nàng chỗ có một mảng vết máu lớn.

"A a a!" Nàng sợ đến giậm chân không ngừng, không dám dùng tay bắt lại.

Nàng cố gắng vung vẩy người hi vọng có thể khiến nó rơi xuống khỏi người mình "Bỏ ra, bỏ ra!"

Đột nhiên một tiếng hét chói tai kinh ngạc vang lên nhưng lại mang theo vui vẻ "Thật là một con chuột đẹp!"

Nghe thấy âm thanh kêu khóc của muội muội, Triệu Xuất ra ngoài thử xem thế nào thì phát hiện ra trước ngực nàng có một con chuột với bộ lông màu bạc lóng lánh bám.

Bộ lông xinh đẹp mềm mại kia vào mắt hắn thật rất đẹp, nếu có thể lột ta mang lên trên vai hắn mà nói, chắc chắn có năng lực khiến vẻ đẹp của hắn rạng rỡ hơn nữa.

"Đông Đông, giữ lấy nó, đừng để nó chạy, ta lập tức quay lại."

Nói xong hắn nhấc váy, chạy vọt vào phòng bếp.

"Cái gì chứ? Mau bắt lấy nó đi, nhanh lên! Xuân, Xuân, Xuân…" Nàng gấp đến độ sắp khóc. Thế nhưng ca ca nàng còn bảo nàng để để nó chạy?

Triệu Xuân cầm dao xông đến, dường như con chuột lớn cảnh giác được nguy hiểm mà lập tức leo lên vai nàng, rồi từ tai nàng leo lên đỉnh đầu, sau đó vươn người nhảy, nhanh như chớp đã chui vào nhà Triệu gia.

Con dao của hắn vừa điên cuồng phi đến dừng ngay trên đỉnh đầu nàng, nguy hiểm đến nỗi khiến hai chân nàng mềm nhũn, vô lực ngồi bệt dưới đất.

Vừa nhìn thấy chiếc khăn choàng mỹ lệ của hắn chạy mất, hắn lập tức cầm dao chạy vào trong tiệm, chỉ nghe thấy âm thanh binh binh không ngừng.

Mà còn Triệu Lập Đông lại là vẻ mặt như đưa đám ngồi dưới đất, cúi đầu, mệt mỏi muốn khóc, thế nhưng lại ngửi thấy một mùi ngọt.

"Hương vị thật ngọt, ở trên người mình ư?"

9. Chương 3-2: (hết)

Editor: Mèo (meoancamam)

Không sai, hơn nữa còn là vết máu trước ngực nàng. Nàng vươn tay sờ thủ, đánh bạo đưa vết má dinh dính kia đến trước mũi ngửi thử.

"Rất ngọt." Giống như hỗn hợp của mật ong và son.

Sau đó nàng nghe thấy một giọng nói hết sức đáng giận "Lại có thể hưởng thụ yên tĩnh, thật tốt."

Nàng vừa quay đầu liền thấy tên thái giám chết bầm không ai bì nổi cười cười, đang ngồi trên chiếc ghế kỳ lạ của mình giống như muốn chế nhạo.

Triệu Lập Đông dần dần có chút lờ mờ hiểu ra, đại khái cũng biết có chuyện gì xảy ra rồi.

"Ta phải thanh minh trước, ta tuyệt đối không đồng ý huynh ấy làm như vậy."

Phong Diệc Nhiên đúng lúc xuất hiện, lại nhìn thấy vẻ mặt của hắn mà vội vàng chứng minh mình trong sạch, tránh cho nàng hận ốc cập ô (*)

(*) hận ốc cập ô: giống kiểu ghét ai ghét cả tông ti họ hàng.

"Đệ không nên tránh đi, không thấy được một hồi đặc sắc."

Hắn thật hy vọng Phong Diệc Nhiên có thể thấy đáng dáng vẻ say mê của tiên nữ khi cầm dao đuổi giết sủng vật của hắn.

"Xem ra ngươi không thể tiếp tục buôn bán trong một khoảng thời gian rồi." Trình Mặc lộ ra nụ cười thỏa mãn "Ta nghĩ đóng cửa sớm một chút sẽ tránh cho ngươi phải lỗ vốn một chút, đối với việc này ngươi không cần phải cảm kích sự giúp đỡ của ta đâu."

Phương Xảo Nhi đã nói nàng tặng bánh mình làm cho mọi người, hắn làm như vậy thực sự cũng đã tránh cho ví tiền của nàng bớt hao hụt một chút thật.

"Quả nhiên là ngươi giở trò quỷ!"

Triệu Lập Đông tức giận đến đột nhiên cả người đều có sức, nhảy dựng lên, cũng không quản trong tay có cái gì, tất cả đều ném đến chỗ hắn.

"Đi chết đi! Ngươi cái tên thái giám người không muốn nhìn chết bầm."

"Xứng đáng cả đời phải ngồi trên ghế không thể động đậy."

"Ta nguyền rủa ngươi mông sẽ đau nhức thật lâu nhưng không thể khỏi."

Trình Mặc nghênh đón một trận mưa bánh ngọt, cùng tiếng chửi rủa liên miên không dứt từ trong miệng nàng, nhưng có một điều khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Thái giám?!

Hắn có chỗ nào giống thái giám đâu?

"Ngươi cái tên hỗn trướng, thế nhưng lại làm ra chuyện này với ta, chẳng lẽ ngươi không sợ phải xuống địa ngục."

Đối với kích động của nàng, phản ứng của Trình Mặc là cực kỳ bình tĩnh, "Địa ngục? Cũng được, dù sao bằng hữu của ta đều đã ở đó, so với thời tiết giá lạnh ở kinh thành thì lửa nóng hừng hực để rèn luyện cũng không tệ lắm."

Tại sao có thể có người vô lại như vậy?

Triệu Lập Đông tức đến không biết nói gì, chỉ biết bản thân không ngừng nhắc lại câu thái giám chết bầm, đi chết đi các kiểu.

Mà lần này Phong Diệc Nhiên lại vô cùng thức thời, vào lúc tình hình tai nạn còn chưa khuếch đại thì đã nhanh chóng đưa Trình Mặc đi.

Cho nên lần này khi nàng cực kỳ tức giận xông lên thì đúng lúc bị cửa lớn đóng lại ngăn cản.

"Ngươi cái tên thái giám chết bầm." Nàng dùng sức đá một cước lên cửa, đau đến phải kêu a một tiếng "Ta với ngươi không đội trời chung!"

Là hắn ác với nàng trước, cũng đừng trách nàng trả thù sau.

Khi Triệu Lập Đông cố gắng leo lên bức tường ngăn cách hai nhà, quyết tâm báo thù tràn ngập trong lòng.

Nàng quyết định sẽ cho Trình Mặc một lần biết tay nàng.

Tuyệt đối không ai có thể hủy đi danh tiếng của nàng mà không cần phải trả đại giá nào.

Lúc này mục tiêu của nàng là chiếc ghế kỳ lạ kia của hắn, không thể đi đứng nên hắn mới nhờ cái ghế kia mà đi lại, nếu không có nó thì hắn liền không thể rảnh rỗi đi nhìn nàng thất bại rồi.

Triệu Lập Đông cẩn thận đi. May mắn trong lúc vô tình Xảo Nhi đã cung cấp tình báo, nàng biết nơi này về đêm sẽ không có người hầu nhưng nàng vẫn muốn cẩn thận gặp hắn hay Phong Diệc Nhiên.

Nàng lợi dụng cây cối cùng bóng đêm mà di chuyển. Rất nhanh liền đến một gian phòng tràn ngập ánh đèn vàng êm dịu.

Nhẹ nhàng chuồn xuống dưới cửa sổ, cửa sổ không đóng cho nàng cơ hội nhìn lén cực tốt.

Nàng nửa ngồi, rướn cổ nhìn vào bên trong.

Khi nhìn thấy Trình Mặc đang ngồi trước bàn thì nàng nhịn không được hoan hô trong lòng một tiếng.

"Thật tốt quá!"

Vận khí của nàng thật tốt, không tốn công sức gì liền tìm được hắn, bây giờ nàng chỉ cần chờ hắn rời khỏi cái ghế dựa kia rồi vào bên trong phá cho bánh xe hỏng là xong rồi.

Ngay lúc nàng vỗ tay vui vẻ thì liền nhìn thấy trên bàn hắn có một con thỏ.

Đó là một con thỏ trắng, trên thân có điểm màu nâu dừa.

Nàng không khỏi kỳ lạ lẩm bẩm "Đặt con thỏ lên bàn làm chi? Chẳng lẽ định ăn nó?"

Nhìn đến trên bàn có bày dao nhỏ, bình dược, băng vải cũng với dấu băng bó trên chân con thỏ, nàng không tình nguyện thừa nhận, hắn có thể là đang chữa thương cho con thỏ đó.

Nàng thấy hắn cầm một đoạn cà rốt, đang nói chuyện cùng con thỏ.

"Là thỏ nên hẳn rất thích cà rốt."

Nàng nghe thấy trong giọng nói của hắn có sự kiên trì mà nghiêm túc.

"Cà rốt đối với ngươi tốt hơn, ngày hôm qua ta không nên cho ngươi ăn bánh." Hắn nói xong lại vỗ vỗ cái hộp trên bàn.

Con thỏ nghiêng đầu, dường như không hiểu được hắn đang nói cái gì.

Triệu Lập Đông thấy hắn cầm cây củ cải đến gần miệng con thỏ nhưng nó lại nhăn râu, cực kỳ ghét bỏ nghiêng đầu.

Nàng thấy mặt hắn có chút phiền não, nhịn không được cảm thấy buồn cười.

"Vậy thôi được." Hắn có lẽ đã đầu hàng, từ trong hộp lấy ra một khối bánh "Đây là Xuất Gia Nhân mang về, trời mới biết nó lấy từ chỗ nào."

"Nhưng ngươi chỉ có thể ăn một nửa, nó có thể sẽ không vui vẻ nếu ta lấy bánh của nó chia cho ngươi đâu."

Sau đó hắn mỉm cười nhìn nó ăn như hổ đói.

Triệu Lập Đông nhìn chằm chằm vào nụ cười của hắn, trong lòng giống như bị gậy lớn gõ một phát, bỗng cảm thấy đau xót.

Tên trứng thối này, tại sao có thể đối xử với một con thỏ dịu dàng như vậy?

Hại nàng giờ đến quyết tâm trả thù đã tan thành mây khói rồi.

Nàng thậm chí có chút tham lam nhìn hắn nói chuyện cùng con thỏ, nụ cười của hắn khiến cho nàng choáng váng rồi.

Trình Mặc vươn tay xoa xoa đầu con thỏ, tay dịu dàng vuốt ve tai dài của nó, nó nhăn mũi lại như đáp lại.

"Về sau phải cẩn thận một chút, lần sau còn ngã gãy chân thì không ai giúp ngươi được đâu."

Đáng ghét, sao hắn lại đối xử với động vật nhỏ tốt như vậy? Thật là, nàng nhìn không được rồi.

Người xấu không phải như vậy!

Đêm tối không trăng, thật sự thích hợp làm hai việc.

Việc thứ nhất là nhớ đến người thương trong lòng mà không thể bày tỏ ngoài ánh sáng, việc còn lại là lén lút giết người.

Có lẽ bởi vì đều có liên quan đến sự thần bí đi!

Đêm nay hai việc đó đều xảy ra trong hoàng cung nguy nga tráng lệ.

Nam tử tuấn tú mặc thường phục đang thở dài nhưng không nén được khí chất biểu lộ sự tôn quý vốn có kia.

Hắn thủy chung không thể quên được lần gặp mặt đầu tiên khi gió thổi sau giờ Ngọ, trong ngự hoa viên nơi ấy.

Tuy người hắn tán tỉnh hoàn toàn không chút rung động nhưng chính hắn lại thời thời khắc khắc đều ghi nhớ.

Chỉ mình hắn phải chịu sự hành hạ kiểu này thật không công bằng!

Vẻ đẹp mỹ lệ như thế, tại sao tâm địa lại cứng rắn, lạnh lùng như vậy?

Chẳng lẽ hắn không biết hắn vì vẻ đẹp đó mà mê đắm thật sâu, còn chịu đau khổ nữa?

"Xinh đẹp, thật sự là loại thuốc đau khổ."

Hắn xúc động nói xong, đồng thời làm ra một quyết định

Theo đuổi tiếc nuối lớn nhất của hắn! Giống như rượu tẩm độc, biết sẽ chết nhưng lại không kìm lòng được mà thử.

Vì lý tưởng mà dũng cảm tiến tới, trở nên kiên cường, không được chùn bước cũng là một điều tốt.

Ài! Điều tiếc nuối này từ xưa đến nay chính là cái khó khăn nhất.

Hắn lại thở dài.

"Thái tử điện hạ, đêm đã khuya, người nên đi ngủ rồi."

Đúng, hắn nên ngủ, nhưng nội tâm cuộn trào trong lòng hắn sẽ vĩnh viễn vì vẻ đẹp kia mà tỉnh.

Một người khác cũng thở dài, nhưng lại là một nữ tử mặc hoa phục với mỹ mạo xuất trần.

Trong đôi mắt có thể cùng ngôi sao sáng nhất không phân chia cao thấp lại ẩn chứa nước mắt, trên gương mặt là không nỡ, ảo não còn tràn ngập thương yêu.

Nhưng trong cái miệng nhỏ bé ngọt ngào như đường lại phun ra những lời ác độc.

"Nhất định phải giết người kia, tuyệt đối không thể để người đó có cơ hội quay lại kinh thanh. Người đó nhất định phải chết, hiểu chưa?"

Sát thủ áo đến trước mặt trầm mặc gật đầu, trên gương mặt cứng ngắc như gỗ không chút biểu tình, khiêm nhường xoay người nhẹ nhàng rời đi y hệt khi hắn xuất hiện, bóng lưng gầy gò không hề thích hợp trong đêm tối.

"Ai! Thật khổ mà." Mỹ nữ cầm khăn lụa nhẹ nhàng lau đi lệ nơi khóe mắt.

Bảo vệ người trong tim của mình, giống như uống một ly rượu độc, biết rõ sẽ chết nhưng nàng nhất định phải uống.

Vì tình mà trở nên âm mưu tính toán, độc ác âm hiểm, một điều bất đắc dĩ mà cũng rất tốt đẹp.

Tình một chữ này, từ xưa đến nay là khó khăn nhất.

"Hoàng hậu nương nương, đêm dài gió lớn, người nên trở về tẩm cung nghỉ ngơi rồi."

Nên nghe theo thị nữ trung thành đề nghị, đêm đã khuya, nàng cũng nên nghỉ ngơi rồi.

Nhưng trái tim vì người thương mà tính kế, sẽ tiếp tục đập không bao giờ ngừng.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ngan-dieu-nu